

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.568 van 29 september 2003
in de zaak A. 113.063/XIV-7387.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Boomgaardstraat 93

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Russische nationaliteit, op 19 november 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk 27 juni 2000 en 26 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULENMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij België binnenkomt op 19 juni 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat de tweede verzoekende partij België binnenkomt op 18 september 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 27 juni 2000 voor de eerste verzoekende partij en op 26 september 2000 voor de tweede verzoekende partij beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 oktober 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt zijn gemotiveerd:

- inzake de eerste verzoekende partij:

“U, die beweert van Ingoesetische origine te zijn en uw laatste gewoonlijk verblijfplaats in de Russische Federatie te hebben gehad, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in de Russische Federatie omwille van uw etnische origine. Begin juni 2000 verliet u de Russische Federatie. Op 19 juni 2000 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel vroeg. Op 18 september 2000 kwam ook uw echtgenote, XXX naar België, vergezeld van uw drie minderjarige kinderen. Ze vroeg dezelfde dag asiel bij de Belgische autoriteiten. U beschikt enkel over een militair boekje, een huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-Generaal op 30 augustus en 30 oktober 2000, woonde u sinds 1992 in Grozny. U was daarheen verhuisd vanuit Kazachstan omdat uw zieke vader daar woonde en omdat u problemen had in Kazachstan omwille van uw etnische origine. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog werd uw huis gedeeltelijk vernield. Gedurende de eerste oorlog verbleef u enkele maanden in Ingoesetië. Na de oorlog keerde u met uw gezin terug naar Grozny. Tussen de twee oorlogen (van 1996 tot 1999) trachtte u uw leven weer op te bouwen maar er was geen werk en er heerste chaos. Bij het begin van de tweede oorlog werd alles plat gebombardeerd en op 26 september 1999 besloot u met uw gezin Grozny te verlaten. U ging naar Ingoesetië. Bij het verlaten van Grozny werd u echter aan een controlepost tegengehouden en ervan beschuldigd een Tsjetsjeens strijder te zijn. U werd naar een onbekende plaats gevoerd waar men u heel hard sloeg. Uw vrouw ging met de kinderen verder naar

Ingoesetië. U werd door de Russen achtergelaten en ging later verder te voet naar Ingoesetië, waar u gedurende negen maanden verbleef. U wist niet waar uw vrouw zich bevond en hebt haar tevergeefs in Ingoesetië gezocht. Daarna vertrok u naar België.

Er dienen vooreerst enkele ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt, enerzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen (DVZ, CGVS, vragenlijst 'aanvraag tot erkenning als vluchteling', beroepschrift) en anderzijds tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u in de vragenlijst (vraag nr. 23) dat u in de Russische Federatie opgesloten werd in een isolatiecel, ondervraagd en geslagen werd en gedwongen werd een niet door u gepleegd misdrijf te bekennen. Voor de DVZ verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u nooit werd opgesloten (zie DVZ, nr. 44). U verklaarde bovendien noch op de DVZ, noch op het CGVS iets over deze feiten. Gezien de ernst ervan is het ongeloofwaardig dat u deze telkens zou vergeten te vermelden zijn.

Verder verklaarde u in uw beroepschrift dat u tijdens de eerste oorlog met uw gezin in uw kelder schuilde. U verklaarde verder niets over het feit dat u met uw gezin in Ingoesetië verbleef tijdens een groot deel van de eerste oorlog. Ook op de DVZ verklaarde u dat u en uw gezin in Grozny bleven wonen tijdens de eerste oorlog (zie DVZ, nr. 42). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u tijdens de eerste oorlog gedurende enkele maanden in Ingoesetië verbleef (zie CGVS dd. 30/10/2000, p. 6). Ook uw echtgenote verklaarde dat u tijdens de eerste oorlog met uw gezin in Ingoesetië verbleef (zie CGVS vrouw, p. 3).

Vervolgens verklaarde u voor de DVZ dat u de Russische Federatie verliet zonder officieel paspoort of valse papieren (zie DVZ, nr. 20). Voor het CGVS verklaarde u eerst (tijdens interview op 30/08/2000) dat uw Sovjet-paspoort zich bij uw vrouw bevond, die u op dat moment nog niet had teruggevonden (zie CGVS dd. 30/08/2000, p. 4). Later verklaarde u echter voor het CGVS (tijdens interview op 30/10/2000) dat u uw paspoort afgegeven had aan de persoon die u naar hier bracht (zie CGVS dd. 30/10/2000, p. 8). Uw vrouw verklaarde dan weer dat uw paspoort, samen met het hare, verbrand werd na een explosie in uw huis in Grozny en dat u daarna geen ander paspoort meer heeft gehad (zie CGVS vrouw, p. 2). Bovendien verklaarde u zowel voor de DVZ als voor het CGVS dat u van Grozny te voet naar het Ingoesetische grens ging bij het begin van de tweede oorlog (zie DVZ, nr. 42, CGVS dd. 30/08/2000, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter voor het CGVS dat u in 1999 vanuit Grozny met de bus naar Ingoesetië ging (zie CGVS vrouw, p.5).

Verder verklaarde u expliciet tussen 1996 en 1999 geen levensbedreigende problemen te hebben gehad maar heeft u het enkel over de dagelijkse problemen van het leven in een land dat door oorlog werd geteisterd (zie CGVS, dd. 30/08/2000, p. 5). Uw echtgenote verklaarde echter voor het CGVS dat zowel Tsjetjeense rebellen als Russische troepen regelmatig bij u thuis binnenvielen en dat zowel u als uw kinderen hierbij geslagen werden en dat zijzelf door de Russen verkracht werd (zie CGVS, vrouw, p. 4).

Vervolgens verklaarde u voor het CGVS dat u na de eerste oorlog van Ingoesetië naar Grozny terugkeerde omdat u niet in Ingoesetië kon blijven (zie CGVS dd 30/10/2000, p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter voor het CGVS dat u naar Grozny terugkeerde omdat u dacht dat de oorlog afgelopen was (zie CGVS, vrouw, p. 3).

Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat Tsjetsjenen u vroegen voor hen te vechten maar dat u geen problemen kreeg toen u dit weigerde (zie CGVS dd. 30/10/2000, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat de Tsjetsjenen u trachtten te verplichten voor hen te vechten door u te slaan (zie CGVS, vrouw, p. 4).

Verder verklaarde u voor het CGVS dat uw vrouw na uw aanhouding in 1999 naar kennissen in Nazran ging (zie CGVS dd. 30/10/2000, p. 10). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze na uw aanhouding naar een vluchtelingenkamp in Karabulak ging (zie CGVS, vrouw, p. 6). Ten slotte verklaarde u voor het CGVS dat uw echtgenote geen familie had in Kazachstan, toen ze daar verbleef na uw aanhouding (zie CGVS dd. 30/08/2000, p. 3). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze na haar laatste verblijf in Ingoesetië naar Kazachstan ging, waar haar moeder woonde (zie CGVS, p. 7). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit het interview van uw echtgenote op het CGVS (dd. 25/09/9001) blijkt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan haar en uw beweringen dat ze van 1992 tot 1999 in Grozny woonde. Zo kent zij niet de naam van de luchthaven van Grozny, weet ze niet waar zich het hoofdstation van Grozny bevond, herinnert ze zich niet de naam van het grootste park in Grozny en weet ze zelfs niet in welke wijk dit park zich bevond. Bovendien kent ze niet de naam van de persoon die burgemeester was in Grozny toen ze de stad de laatste keer verliet. Verder slaagt ze er niet in de namen van de belangrijkste pleinen in Grozny, zoals Minoutka, Teatralnaje en dergelijke op te noemen. Ze geeft enkel enkele plaatsnamen waarvan ze beweert dat ze eveneens pleinen zijn in Grozny, maar die niet terug te vinden zijn in de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw en haar asielrelaas bijkomend aan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het attest in verband met gedwongen verhuis dat uw echtgenote voorlegt, vermeldt dat in 1996 in Grozny een paspoort aan haar werd uitgereikt. Uw echtgenote verklaarde echter uitdrukkelijk voor het CGVS dat ze behalve haar USSR-paspoort dat verbrand is, geen ander paspoort heeft gehad en dat ze nooit een document heeft gekregen waaruit bleek dat ze een Russisch staatsburger was (zie CGVS, vrouw, p. 1). Bovendien maakt dit haar bewering dat ze niet weet welk staatsburgerschap ze heeft ongeloofwaardig. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u verklaarde voor het CGVS dat uw echtgenote officieel wel degelijk het Russische staatsburgerschap bezit (zie CGVS, dd. 30/10/2000, p. 2). Al deze vaststellingen maken uw asielrelaas totaal ongeloofwaardig.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (militair boekje, geboorteaktes kinderen, huwelijksakte) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet omdat ze enkel identiteits- en biogegevens van u bevatten, waar niet aan wordt getwijfeld.”;

- inzake de tweede verzoekende partij:

“U, die beweert van Ingoesetische origine te zijn en uw laatste wettelijke verblijfplaats in de Russische Federatie te hebben gehad, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in de Russische Federatie omwille van uw origine. In september 1999 verliet u uw woonplaats in Grozny en ging u naar Ingoesetië. Vandaar vertrok u ongeveer een maand later naar Kazachstan. Op 10 september 2000 verliet u Kazachstan, vergezeld van uw drie minderjarige kinderen. Op 18 september 2000 kwam u in België aan waar u dezelfde dag asiel vroeg. Uw man, XXX vroeg reeds op 19 juni 2000 asiel in België. U bent enkel in het bezit van uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kinderen en een attest van gedwongen verhuis.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-Generaal op 25 september 2001, verliet u in 1992 Kazachstan, waar u tot dan gewoond had. U verhuisde met uw gezin naar Grozny (Tsjetsjenië), omdat uw schoonvader, die daar woonde, ziek was. In januari of februari 1995 verliet u Grozny omwille van de oorlogsomstandigheden en ging u met uw kinderen naar Ingoesetië. Uw man bleef toen in Grozny. In maart 1995 keerde u echter terug naar Grozny om er uw man te gaan halen. Twee dagen later ging u beiden naar Ingoesetië. U huurde met uw gezin een appartement in Nazran tot in de herfst van 1996, toen u meende dat de oorlog afgelopen was. U keerde dan met uw gezin terug naar Grozny. Daar werd u echter meteen in 1996 lastig gevallen door Russische troepen en Tsjetsjeense rebellen. U werd verkracht door Russische militairen die een huiszoeking bij u kwamen doen en uw man werd meermaals geslagen door Russische militairen die dachten dat hij een Tsjetsjeense rebel was. Bovendien had uw man ook problemen met Tsjetsjenen die eisten dat hij aan hun kant zou meevechten in de oorlog. Uw man weigerde dit echter en werd geslagen. Toen de tweede oorlog in 1999 losbrak besloot u opnieuw, samen met uw gezin, naar Ingoesetië te vluchten. Uw man werd aan de grenspost met Ingoesetië echter opgepakt door Russische militairen en weggebracht. U moest doorreizen naar Ingoesetië. Gedurende een maand probeerde tevergeefs uw man te vinden. In september 2000 werd u echter gecontacteerd door uw man, die zich in België bevond. Hierna besloot u eveneens naar België te komen.

Er dienen vooreerst ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt, enerzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen (DVZ, CGVS, beroepschrift) en anderzijds tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u voor de DVZ expliciet dat er geen aanslag werd gepleegd op uw fysieke integriteit (zie DVZ, nr. 45). Voor het CGVS verklaarde u echter tussen de twee oorlogen verkracht te zijn (zie CGVS, p.4).

Verder verklaarde u voor de DVZ niets over de problemen die uw gezin kende tijdens de periode 1996-1999. Voor het CGVS verklaarde u echter dat zowel Tsjetsjeense rebellen als Russische troepen regelmatig bij u thuis binnenvielen en dat zowel uw man als uw kinderen hierbij geslagen werden (zie CGVS, p.4). Het is ongeloofwaardig dat u deze belangrijke feiten op de DVZ zou vergeten te vermelden zijn. Ook uw man verklaart niets over deze problemen en zegt expliciet tussen 1996 en 1999 geen dergelijke problemen te hebben gehad (zie CGVS man dd. 30/08/2000, p.5).

Vervolgens verklaarde u in uw beroepschrift dat uw man tijdens de eerste oorlog in Grozny bleef. Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw man u in maart 1995 vergezeld naar Ingoesetië, waar jullie tot 1996 bleven (zie CGVS, p.3).

Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat het paspoort van uw man, samen met uw USSR-paspoort, verbrand werd na een explosie in uw huis en dat hij daarna geen ander paspoort meer heeft gehad (zie CGVS, p.2). Uw man verklaarde echter eerst (tijdens

interview op 30/8/2000) dat zijn Sovjetpaspoort zich op dat moment bij u bevond (zie CGVS man dd. 30/10/2000, p.8).

Verder verklaarde u voor het CGVS dat u tijdens de eerste oorlog met uw gezin een appartement huurde in Nazran (zie CGVS, p.3). Uw man verklaarde echter dat u terugkeerde naar Grozny omdat u niet in Ingoesetië kon blijven (zie CGVS man dd. 30/10/2000, p.6).

Vervolgens verklaarde u dat Tsjetsjenen uw man trachtten te verplichten voor hen te vechten door hem te slaan (zie CGVS, p.4). Uw man verklaarde echter voor het CGVS dat de Tsjetsjenen hem wel vroegen voor hen te vechten maar dat hij geen problemen kreeg toen hij dit weigerde (zie CGVS man dd. 30/10/2000, p.7).

Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat u in 1999 vanuit Grozny met de bus naar de grens met Ingoesetië ging (zie CGVS, p.5). Uw echtgenoot verklaarde echter dat u te voet ging (zie CGVS man dd. 30/8/2000, p.6 en DVZ man, nr. 42).

Verder verklaarde u voor het CGVS dat u na de aanhouding van uw man naar een vluchtelingenkamp bij Karabulak ging (zie CGVS, p.6). Uw man verklaarde echter voor het CGVS dat u naar kennissen in Nazran ging (zie CGVS man dd. 30/10/2000, p.10).

Tenslotte verklaarde u dat u na uw laatste verblijf in Ingoesetië naar Kazachstan ging, waar uw moeder woonde (zie CGVS, p.7). Uw echtgenoot verklaarde echter voor het CGVS dat u geen familie had in Kazachstan (zie CGVS man dd. 30/8/2000, p.3). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw beweringen dat u van 1992 tot 1994 en van 1996 tot 1999 in Grozny woonde. Zo kent u niet de naam van de luchthaven van Grozny, weet u niet waar zich het hoofdstation bevond, herinnert u zich niet de naam van het grootste park in Grozny en weet u niet in welke wijk dit park zich bevond.

Bovendien kent u niet de naam van de persoon die burgemeester was in Grozny toen u de stad de laatste keer verliet. Verder slaagt u er niet in de namen van de belangrijkste pleinen in Grozny, namelijk Minoutka, Teatralnaja en dergelijke op te noemen. U geeft enkel enkele plaatsnamen waarvan u beweert dat ze eveneens pleinen zijn in Grozny, maar die niet terug te vinden zijn in de bronnen waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bijkomend aan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het attest in verband met gedwongen verhuus dat u voorlegt, vermeldt dat in 1996 in Grozny een paspoort aan u werd uitgereikt. U verklaarde echter uitdrukkelijk voor het CGVS dat u derhalve uw USSR-paspoort dat verbrand is, geen ander paspoort hebt gehad en dat u nooit een document hebt gekregen waaruit bleek dat u een Russisch staatsburger was (zie CGVS, p.1). Bovendien maakt dit uw bewering dat u niet weet welk staatsburgerschap u heeft ongeloofwaardig. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw man verklaarde voor het CGVS dat u officieel wel degelijk het Russisch staatsburgerschap bezit (zie CGVS man dd. 30/10/2000, p. 2). Na al deze vaststellingen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw asielaanvraag.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (huwelijksakte, geboorteaktes kinderen) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet omdat ze enkel identiteits- en biogegevens van u en uw gezin bevatten, waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het attest van gedwongen verhuus en het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn slechts copies waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending opwerpen van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en een “onjuiste feitenvinding”; dat de interviews door verschillende juristen met een verschillende schrijfwijze zijn gedaan, waardoor onduidelijkheden in de interviews voorkomen; dat uit die “tegenstrijdigheden” tot de bedrieglijkheid van de asielaanvragen is besloten; dat de eerste verzoekende partij nooit heeft verklaard dat zij tijdens de eerste oorlog niet in Ingoesetië heeft verbleven, dat zij heeft getracht zo lang mogelijk in Grozny te blijven; dat zij nooit in een gevangenis is opgesloten en dat dit verkeerd is geïnterpreteerd; dat zij haar land zonder documenten is ontvlucht doch dat de tweede verzoekende partij die later heeft meegebracht; dat er verwarring na de verhoren is ontstaan over de identiteitskaart dan wel het paspoort; dat

enkel de tweede verzoekende partij familie heeft in Kazachstan; dat de eerste verzoekende partij niet wist waar de tweede verzoekende partij na 1999 was;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen met een “onjuiste feitenvinding” blijken aan te voeren dat de bestreden beslissingen op onjuiste feitelijke gegevens zijn gesteund; dat zij daarmee de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpen; dat de eerste verzoekende partij blijkens het verhoorverslag op het commissariaat-generaal wel degelijk heeft verklaard dat zij tijdens de eerste oorlog slechts enkele maanden in Ingoesetië heeft verbleven, dit in tegenstelling tot haar andere verklaringen en die van de tweede verzoekende partij; dat de commissaris-generaal uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij dat zij in een isolatiecel werd opgesloten, ondervraagd en geslagen en uit een andere verklaring dat zij nooit werd opgesloten in redelijkheid een tegenstrijdigheid kon afleiden; dat in de opeenvolgende verklaringen van de eerste verzoekende partij, ook in vergelijking met die van de tweede verzoekende partij, inzake het al dan niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten, wel degelijk tegenstrijdigheden voorkomen die niet zomaar door een verwarring tussen identiteitskaart en paspoort kunnen worden verklaard; dat de verklaringen van de eerste en de tweede verzoekende partij over familie van de tweede verzoekende partij in Kazachstan ook tegenstrijdig zijn; dat voormelde tegenstrijdigheden als motief de bestreden beslissing kunnen dragen; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot die tegenstrijdigheden en daarmee tot de bedrieglijkheid van de asielaanvragen heeft besloten; dat de verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat die tegenstrijdigheden zouden zijn te wijten aan het feit dat “verschillende juristen” de verklaringen hebben afgenomen en genoteerd, noch dat daarmee niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag zou zijn gelegd; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht opwerpen omdat in casu niet wordt aangetoond waarom in de bestreden beslissingen tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag is besloten; dat de tegenstrijdigheden slechts verkeerde interpretaties betreffen en dat de verzoekende partijen originele stukken hebben neergelegd betreffende hun identiteit en nationaliteit; dat de aanvragen onzorgvuldig zijn benaderd;

2.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze noch op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de bedrieglijkheid van de asielaanvragen heeft besloten; dat de verzoekende partijen in het tweede middel slechts hun standpunt herhalen doch geen nieuwe elementen toevoegen die afbreuk kunnen doen aan die vaststelling; dat de weigeringsgronden concreet en

gedetailleerd in de bestreden beslissingen zijn opgenomen zodat ook aan de vereisten van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig september tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.